

Mély fájdalommal tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy

TÓTH ISTVÁN

szeretett férj, édesapa és nagypapa,
a Közlekedési Főfelügyelet nyugalmazott főigazgatója
a Közlekedéstudományi Egyesület Örökös Tagja
(1943. szeptember 12. – 2022. június 23.)
életének 79. évében váratlan hirtelenséggel elhunyt.

Hamvasztás utáni búcsúztatójára
2022. augusztus 05. (péntek) 12:00 órakor
kerül sor a Budapest, Fiumei úti Sírkert ravatalozójában.

Emlékét szívünkben őrizzük.

Kérjük, csak 1 szál virággal tegye tiszteletét!

Részvétnyilvánítás: Tóth Istvánné, 1036 Budapest, Csermák Antal utca 29/G

Tóth István, okl. mérnök, gazdasági mérnök, a hazai közlekedési igazgatás kiemelkedő alakja, öt évtizeden át állt a közlekedés szolgálatában.

Békéscsabán született 1943. szeptember 12-én.

Édesapja vasutas volt, így pályaválasztása neki is a közlekedési szakterületre esett.

A vasútépítési és pályafenntartási technikum elvégzése után felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem mérnöki (ma: építőmérnöki) karára.

Diplomája megszerzését követően a MÁV Szentesi Építési Főnökségén volt építésvezető, majd a Békéscsabai Pályafenntartási Főnökségnél már igen fiatalon főmérnökként 800 ember munkáját irányította.

5 éves MÁV vezetői munka után 1971-ben a Békés Megyei Tanács Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztályára került osztályvezető helyettesnek. Az ott eltöltött 10 év alatt nagyon sokat tett a megye részben kiépítetlen, részben rossz állapotú úthálózatának fejlesztéséért, a hátrányos helyzet felszámolásáért.

Kiemelkedő tevékenységére felfigyeltek a Közlekedési Minisztériumban is, és a Tanácsi Közlekedési Főosztályon osztályvezetői feladatok ellátására kérték fel.

Így családjával Budapestre költözve már országos szinten tudta kamatoztatni az addigi MÁV vezetői, és megyei közigazgatási tapasztalatait. Mivel több közlekedési szakterületre is ráklátott, így egy időszakban a miniszter mellett parlamenti titkári feladatokat is ellátott. Irányította a tanácsi ágazatpolitikai vizsgálatokat, vezetői továbbképzéseket, képviselte a minisztériumot a megyei testületi üléseken. Részt vett a területi közlekedési igazgatás 1983. évi korszerűsítésének kidolgozásában is.

1989. november 15-én – Csermendy László nyugdíjba vonulását követően kiírt pályázatot megnyerve – a közlekedési miniszter – helyettes államtitkári besorolásban – a Közlekedési Főfelügyelet főigazgatójává nevezte ki. 46 évesen, a minisztériumi és megyei tapasztalatok birtokában nagy munkakedvvel és munkabírással látott neki munkatársaival a közlekedési hatósági szervezetrendszer átalakításának, egységesítésének. Vallotta, hogy az engedélyezési jogköröket a közlekedésben centralizálni kell, mert egy útépítési engedélyt, egy időszakos jármű műszaki vizsgát, vagy egy taxi engedélyt pontosan ugyanúgy kell intézni Győrben, mint például Salgótarjában.

E stratégiai elvek mentén meghatározó szerepe volt abban, hogy Magyarországon 1991. augusztus 15-ével létrejött az Egységes Közlekedési Hatóság, amelynek keretében a Közlekedési Főfelügyelet szakmai irányításával a területi közlekedési igazgatási feladatok ellátására – a megyék, illetve a főváros nagyságrendi eltéréseit is figyelembe vevő – azonos szervezeti rendszerű közlekedési felügyeletet jöttek létre.

Az általa létrehozott, és tíz éven át irányított Egységes Közlekedési Hatóságot más ágazatok és külföldi – köztük nálunk fejlettebb motorizációval rendelkező – közlekedési hatóságok is példaértékűnek tekintették.

Munkatársai szerették, tisztelték kitartását, elhivatottságát, pontosságát, szakmai hitelességét nagyra értékelték.

Külföldi tanulmányutakkal is nagy hangsúlyt fektetett a szaktudás megszerzésére és továbbfejlesztésére, melynek köszönhetően irányítása alatt a magyar közlekedési hatóság szakemberei felzárkóztak Európa élvonalához.

A Főfelügyelet munkatársaival és a megyei közlekedési Felügyeletnek igazgatóival szoros, korrekt, partneri kapcsolatot alakított ki és tartott fenn, amelynek köszönhetően az Egységes Közlekedési Hatóságból egy magas munkakultúrájú kollektívát kovácsolt össze, és adott át dr. Békési Istvánnak, a Főfelügyelet későbbi főigazgatójának.

Vágyott ugyanis az új kihívásokra is. A hatósági munkát követően piaci körülmények között szerette volna kipróbálni magát. Így 1999. augusztus 15-öt követően a Magyar Autóklub felkérésére főtitkár helyettes lett annál a szervezetnél, amelynek 1997-től alelnöke is volt. Feladatkörébe tartozott, hogy az autós érdekképviseleti tevékenység mellett a több mint 100 éves tapasztalatokra alapozva olyan szolgáltatásokat szervezzen meg, amelyekre a tagságnak ténylegesen szüksége van.

Nagy ívű, sikeres szakmai pályáját befejezve 2011. május 31-ével vonult nyugállományba, de a tudományos-társadalmi munkában, szaktanfolyami képzéseken, vizsgáztatásban ezt követően is mindig lehetett számítani rá.

Élete során mindvégig kiemelt figyelmet szentelt a közlekedési balesetmegelőzésnek, a közéleti tevékenységnek. Szakcikkeket írt folyóiratokban, újságokban, előadásokat tartott konferenciákon, ankétokon. 1966-tól volt a Közlekedéstudományi Egyesület tagja, 10 évig területi titkára, 10 évig országos társelnöke. Alelnöke volt egy cikluson át a MTESz-nek, 3 évig a Magyar Autóklubnak, 18 éven át tagja volt az Országos Balesetmegelőzési Bizottságnak.

Munkásságát olyan magas kitüntetések fémjelzik, amit a Munka Érdemrend Bronz fokozata, Baross Gábor díj, a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje polgári tagozat, KTE aranyjelvény, Széchenyi emléklakett, MTESz díj, Magyar Autóklub Szent Kristóf Érdemkereszt Arany fokozata.

A Közlekedéstudományi Egyesület az örökös tagjai sorába választotta, a Közúti Szakemberekért Alapítvány életműdíjjal ismerte el öt évtizedes szakmai munkásságát.

Jó volt vele és mellette dolgozni.

Emlékét örökre megőrizzük, máig ható gondolatait tovább visszük.

A volt Egységes Közlekedési Hatóság tevékenységi
jogutód szervezeteinek munkatársai, a
Közlekedéstudományi Egyesület vezetősége és tagsága